

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Horákové a soudců JUDr. Petra Baierla a JUDr. Ivany Wolfové v právní věci žalobce: **Plzeňský Prazdroj, a.s.**, IČ 45357366, 304 97 Plzeň, U Prazdroje 7, zast. JUDr. Martinou Lintnerovou, advokátkou, 301 00 Plzeň 1, Vnitřní Město, Bezručova 153/9, proti žalované: **S [redacted] D [redacted]**, nar. [redacted], IČ [redacted], [redacted], o zaplacení 93.549 Kč s příslušenstvím a odměnou, o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. září 2015, č.j. 50 Cm 221/2014-43
t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. o věci samé a ve výroku III. o nákladech řízení potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou s návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu podanou u soudu prvního stupně dne 3.11.2014 se žalobce proti žalované domáhal zaplacení částky 93.549 Kč se 6 % úrokem z této částky od 11.3.2014 do zaplacení, s odměnou ve výši 311,83 Kč a s náhradou nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč. Žaloba byla odůvodněna tím, že žalovaná se zavázala vystavením směnky ze dne 1.2.2013 zaplatit žalobci dne 10.3.2014 částku 93.549 Kč. Směnka byla vystavena v Karlových Varech a splatnou byla učiněna na adrese Plzeň, U Prazdroje 7. Žalovaná směnečný peníz žalobci ve stanoveném termínu nezaplatila, třebaže ji žalobce o zaplacení upomínal. Jak žalobce uvedl, směnečný peníz, úroky a odměnu uplatnil podle čl. I. § 48 zákona č. 191/1950 Sb., zákon směnečný a šekový, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSŠ“). Pokud jde o částku 1.200 Kč, tato byla uplatněna podle ustanovení § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci směnečný peníz ve výši 93.549 Kč se 6 % úrokem z této částky od 11.3.2014

do zaplacení a směnečnou odměnu ve výši 311,83 Kč (výrok I.) a dále povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně JUDr. Martiny Lintnerové, advokátky, náhradu nákladů řízení ve výši 23.424,80 Kč (výrok III.). Pokud jde o náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč, v tomto rozsahu byla žaloba zamítnuta (výrok II.). V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně uvedl, že žalobcem předložená směnka, z níž právo bylo proti žalované uplatněno, má všechny náležitosti uvedené v čl. I. § 75 ZSŠ a že se tak jedná o směnku platnou. Vzhledem k tomu, že žalovaná v průběhu řízení svůj podpis na směnce nezpochybnila a ani netvrdila a neprokazovala, že by na ni uhradila částku 93.549 Kč, ačkoli byla k tomu žalobcem před podáním žaloby vyzývána, bylo žalobě vyhověno v rozsahu uplatněného směnečného peníze se 6 % úrokem z něj od data 11.3.2014 do zaplacení a v rozsahu směnečné odměny ve výši 311,83 Kč. K nákladům spojeným s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč soud prvního stupně uvedl, že v tomto rozsahu žaloba není důvodná, neboť po dlužníku ze směnky lze požadovat jen nároky uvedené v čl. I. § 48 ZSŠ. Podle soudu prvního stupně zákon směnečný a šekový již počítá s kompenzací nákladů v souvislosti s „uplatněním směnky“ a nelze tak jiné příslušenství požadovat. V případě podání návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu nemá proto žalobce nárok na úhradu částky 1.200 Kč podle ustanovení § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., stejně jako nelze v případě prodlení s úhradou směnky bez dalšího požadovat ze směnečného peníze zákonný úrok z prodlení, a to s odkazem na ustanovení § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s ustanovením § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. V rozsahu částky 1.200 Kč byla proto žaloba zamítnuta. Výrok o nákladech řízení soud prvního stupně odůvodnil ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř., podle kterého přiznal žalobci plnou náhradu nákladů řízení, když ve věci měl neúspěch jen v nepatrné části. Tyto náklady podle odůvodnění rozsudku sestávají ze soudního poplatku za žalobu, z odměny za zastupování žalobce advokátem v rozsahu 3 úkonů právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ze 3 paušálních náhrad podle téže vyhlášky a z náhrady za daň z přidané hodnoty.

Žalobce podal proti výroku II. rozsudku včasné odvolání, ve kterém vyjádřil nesouhlas se závěrem soudu prvního stupně, že nárok na úhradu částky 1.200 Kč přesahuje výčet postižných práv podle ustanovení čl. I. § 48 ZSŠ. Uvedl, že nová právní úprava obsažená v § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. stanoví paušální částku na náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky, jejichž výši není věřitel povinen prokazovat, když postačuje, aby se jednalo o vztah mezi podnikateli a aby na straně dlužníka došlo k prodlení. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce se vymáháním pohledávek zabývá celé oddělení, vznikají žalobci při prodlení dlužníka náklady spojené s uplatněním pohledávky v podobě hovorného a poštovního a rovněž náklady v podobě mzdových nároků. Přestože částka spojená s uplatněním pohledávky bývá vyšší, je obtížné ji prokázat, a proto žalobce požaduje úhradu alespoň minimálně stanovené paušální částky podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Žalobce je přesvědčen, že tyto paušalizované náklady lze požadovat též v případě uplatněné pohledávky směnečné. V této souvislosti připomněl, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU žádné rozlišení mezi směnečnými a nesměnečnými pohledávkami nečiní. Výklad soudu prvního stupně tak není v souladu s evropskými předpisy. Jedná se přitom o výklad, který činí neodůvodnitelný rozdíl mezi směnečnými a nesměnečnými pohledávkami ve vztazích mezi podnikateli. Žalobce zároveň poukázal na to, že k zamítnutí jím vzneseného nároku na zaplacení částky 1.200 Kč ve směnečných kauzách vedených u Krajského soudu v Plzni dochází pouze v případě jediného senátu, a to senátu, který napadený

rozsudek vydal. Setrval na tom, že částka 1.200 Kč představuje paušální náklady spojené s uplatněním pohledávky vzniklé před předáním pohledávky k vymáhání právnímu zástupci žalobce, tedy jiné útraty související s postihem směnky, a navrhl, aby odvolací soud změnil výrok II. rozsudku tak, že žalovaná bude zavázána k zaplacení této částky a dále k zaplacení náhrady nákladů odvolacího řízení.

Žalovaná se k odvolání žalobce nevyjádřila.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v odvoláním dotčeném rozsahu, tedy v jeho výroku II. o věci samé a dále v závislém výroku III. o nákladech řízení, a to včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo, v mezích vytčených podaným odvoláním i z důvodů, které nebyly v odvolání výslovně uplatněny (§ 212a odst. 1, § 205 odst. 2 o.s.ř.), přihlížel k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Z jednání nařízeného odvolacím soudem k projednání odvolání na den 8.9.2016 se zástupkyně žalobce omluvila a souhlasila s jednáním v její nepřítomnosti. Pokud jde o žalobce a žalovanou, tito se k jednání bez omluvy nedostavili, třebaže k němu byli řádně a včas předvoláni (§ 215 odst. 1 o.s.ř.). Odvolací soud proto jednal v souladu s ustanovením § 101 odst. 3 ve spojení s § 211 o.s.ř. v nepřítomnosti žalobce, žalované a zástupkyně žalobce.

Podle čl. I. § 78 odst. 1 ZSŠ je výstavce vlastní směnky zavázán stejně jako příjemce cizí směnky. Podle čl. I. § 28 odst. 1 ZSŠ se přijetím směnky cizí směnečník zavazuje zaplatit směnku při splatnosti. Není-li směnka zaplacená, má podle čl. I. § 28 odst. 2 ZSŠ majitel, i když je výstavcem, proti příjemci přímý nárok ze směnky na vše, co lze žádat podle §§ 48 a 49. Podle čl. I. § 48 odst. 1 ZSŠ může majitel postihem žádat: 1. směnečný peníz, pokud nebyla směnka přijata nebo zaplacená, s úroky, byly-li ujednány, 2. šestiprocentní úroky ode dne splatnosti, 3. útraty protestu a podaných zpráv, jakož i ostatní útraty, 4. odměnu ve výši jedné třetiny procenta směnečného peníze nebo v nižší dohodnuté výši.

Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu, jak byl zjištěn soudem prvního stupně na základě provedeného dokazování, a shodně s ním konstatuje, že listina předložená žalobcem k důkazu existence směnečného závazku žalované je platnou směnkou vlastní podle čl. I. § 75 ZSŠ, jejímž podpisem založila žalovaná jako výstavce svůj směnečný závazek vůči žalobci jako remitentovi směnky (čl. I. § 28 odst. 2 ZSŠ ve spojení s čl. I. § 78 odst. 1 ZSŠ). Dnem 10.3.2014, kdy směnka se stala splatnou, tak žalobci vznikl vůči žalované nárok na zaplacení směnečného peníze ve výši 93.549 Kč (čl. I. § 48 bod 1. ZSŠ) se 6 % úrokem ročně z této částky od data 11.3.2014 do zaplacení (čl. I. § 48 bod 2. ZSŠ) a s odměnou ve výši 311,83 Kč, která odpovídá 1/3 % směnečného peníze (čl. I. § 48 bod 4. ZSŠ).

Pokud jde o nárok na zaplacení částky 1.200 Kč jako nákladů spojených s uplatněním pohledávky podle ustanovení § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., v tomto rozsahu byla žaloba správně zamítnuta jako nedůvodná, neboť se jedná o nárok, který v případě uplatnění směnečné pohledávky požadovat nelze. Výčet toho, co majitel směnky může žádat v případě jejího nezaplacení, je totiž v čl. I. § 48 ZSŠ stanoven taxativním způsobem, v důsledku čehož není možno se při prodlení s jejím placením domáhat po osobě směnečně zavázané dalšího nároku v podobě paušální náhrady

nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč podle nařízení vlády shora uvedeného. V této souvislosti je třeba připomenout, že zákon směnečný a šekový je předpisem speciálním, který bude mít vždy přednost před jinými právními úpravami, byť by i upravovaly věci obdobné (srov. Kovařík, Z. Směnka a šek v České republice. 5. vydání. Praha: C.H.Beck, 2006, str. 16). Nároky ze směnky tak není přípustné rozšiřovat o nárok předpokládaný ustanovením § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. coby prováděcím předpisem k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, když předpis posledně uvedený je ve vztahu k zákonu směnečnému a šekovému předpisem obecným.

S odkazem na shora uvedené odvolací soud uzavírá, že soud prvního stupně nepochybil, pokud žalobu v rozsahu částky 1.200 Kč zamítl. Z vyložených důvodů byl napadený rozsudek v odvoláním dotčeném výroku II. a v závislém výroku III. o nákladech řízení potvrzen jako věcně správný podle ustanovení § 219 o.s.ř.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterých by právo na jejich náhradu měla v odvolacím řízení úspěšná žalovaná. Žalované však žádné takové náklady nevznikly, v důsledku čehož odvolací soud rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá na jejich náhradu právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1, písm. c/ o.s.ř.).

V Praze dne 8. září 2016

JUDr. Iva H o r á k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
E. Görtlerová